

Č. 11.237.

Zemědělství. — Samospráva obecní: * Obec nemá právního nároku, aby jí bylo uděleno povolení podle § 21 les. zák. k rozdělení obecního lesa.

(Nález ze dne 26. dubna 1934 č. 8221.)

Věc: Osada M. proti ministerstvu zemědělství o rozdělení osadních lesů.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Žádosti osadní rady v M. za povolení rozdělení osadních lesů tamním občanům za 46.000 Kč zem. úřad v Praze výměrem ze 13. února 1930 nevyhověl, poněvadž není k tomu důvodů zvláštního zřetele hodných podle § 21 les. zák. č. 250/1852 ř. z.

Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání osady M. z těchto důvodů: Jest nesporno, že lesy, o něž jde, mají výměru 40 7380 ha a v pozemkových knihách označeny jsou vlastnickým právem pro osadu M. Podle § 21 zák. ze 3. prosince 1852 č. 250 ř. z. může býti povoleno rozdělení obecního lesa jen tehdy, je-li rozdělení to naléhavou potřebou, nebo skýtá-li výhody, které nejsou v odporu s všeobecnou péčí o udržení lesa. Osadní les, o něž jde, měl by býti podle obsahu spisů rozdělen mezi 33 občanů, a to tak, že deset čísel usedlostí převzalo by části lesů po 12 měrách, čísla popisná 2, 7 a 8 převzala by les po 8 měrách, tedy dohromady 29 ha. Novousedlí občané počtem 20 by převzali podle výměry pozemkové, na níž hospodaří, po 5, 4, 3, 2 a 1 míře, dohromady 8 ha. Zbytek pak 3 ha zůstal by osadě. Jest nesporno, že v lesích těch bylo dosud hospodařeno tak zv. starousedlími, ač osada platila daně, a jak zjištěno na místě samém lesním technikem, bylo v lesích těch hospodařeno velmi špatně, roční přírůstek kolísá mezi 1—3 m³ na jeden ha, stromy hnijí v poloviční obmýtní době, neboť lesy jsou vyhrabány až na samé kořeny stromů, což zástupci osady připouštějí. Dělení osadního lesa na dílce bylo by na značnou újmu hospodaření v těchto lesích. Osadě i tak by byla ponechána část lesa. S lesopolicijního stanoviska bude tudíž výhodnějším, nebude-li les rozdělen, neboť zůstane-li celkem, bude tu větší záruka řádného hospodaření, zvláště se zřetelem k předpisům zák. ze 14. ledna 1893 č. 11 z. z. čes. a vl. nař. č. 97/1930 Sb., kteréžto předpisy skýtají jak se stanoviska lesopolicijního tak i hospodářského možnost pořízení hospodářského plánu resp. programu pečovati o racionelní hospodaření v obecních lesích. Ostatní odvolací námitky zamítlo min. zeměd. jako pro posouzení věci nerozhodné, zejména i pokud jde o námitku, že ustanovení § 21 les. zák. se nevztahuje na daný případ, neboť považuje právem zmíněný les za les osadní, ježto obec platí daně, knihovně jest les připsán obci a sama osada v dohodě se starousedlíky žádá za rozdělení osadního lesa. V této souvislosti netřeba ani poukazovati na ustanovení zák. č. 421/1919 Sb.

O stížnosti osady M., jež vytýká nař. rozhodnutí jednak vadnost řízení, jednak nezákonnost, uvážil nss:

Žal. úřad posoudil věc s hlediska § 21 les. zák. z 3. prosince 1852 č. 250 ř. z. Musil se proto nss zabýváti především námitkou na konci stížnosti uvedenou, že na daný případ nelze použití ustanovení § 21 les. zák. z r. 1852, poněvadž lesy, o něž jde, byly již před vydáním tohoto zák. jednotlivcům do naturálního vlastnictví předány. Námitku tuto neuznal nss však důvodnou.

Jest nesporno a žal. úřad z toho vychází, že sporné lesy jsou v pozemkových knihách zapsány jako vlastnictví osady M., že se osadní zastupitelstvo v M. 1. října 1927 usneslo prodati tyto osadní lesy jednotlivým usedlíkům, a že sama osada M. žádala za povolení k rozdělení jich. Je-li tedy podle spisů nepochybně, že šlo skutečně o lesy náležející vlastnický osadě M., pak nemůže na povaze lesů jako lesů osadních ničeho měniti okolnost, že lesů bylo dosud užíváno ať už jakýmkoli způsobem jednotlivými držiteli určitých usedlostí.

Paragraf 21 les. zák. stanoví, že obecní lesy zpravidla nesmějí býti rozdělovány. Jestliže by ve zvláštních případech rozdělení jich bylo nutnou potřebou nebo poskytovalo výhody, které s všeobecnou péčí o zachování lesů nejsou v rozporu, může zemský úřad rozdělení povolit. Z ustanovení toho plyne, že z důvodů lesní policie platí zásadní zákaz dělení obecních (osadních) lesů a že jen ve výjimečných případech může býti k takovému rozdělení dáno povolení. Z výrazu »může« použitého na cit. místě zák. plyne, že udělení takového povolení je vůči žadateli dáno do volné úvahy úřadu, a podmínky pro toto povolení v zákoně uvedené, že rozdělení musí býti v takovém případě naléhavou potřebou nebo poskytovat výhody, jež nejsou v rozporu se všeobecnou péčí o udržování lesů, nelze vykládati jinak než jako pouhé negativní směrnice pro povolující úřad, že totiž, není-li dána jedna z obou uvedených podmínek, povolení uděleno býti nesmí.

Je-li takto povolení dáno do volné úvahy úřadu, pak nemá osada M. právního nároku na to, aby jí bylo dáno povolení k rozdělení osadních lesů a nelze ve výroku povolení to odpírajícím spatřovati porušení subj. práva osady (§ 2 zák. o ss).

S hlediska toho jeví se veškeré věcné námitky, které stížnost formuluje proti nař. rozhodnutí v rámci ustanovení § 21 les. zák., bezdůvodnými a nemohly by také ve stížnosti uplatňované vady řízení, ani kdyby se ukázaly pravdivými, způsobiti zrušení nař. rozhodnutí, jež stěžující si osada pro nedostatek subj. práva s úspěchem vůbec v odpor bráti nemůže.

Č. 11.238.

Z a m ě s t n a n c i v e ř e j n í: * Do doby rozhodné pro určení penzijní základny ve smyslu § 50 vl. nař. č. 96/1930 Sb. nelze započísti dobu vojenské služby, která nebyla ve služebním poměru, ve kterém se určuje pensijní základna, pro postup v tomto služebním poměru započtena.

(Nález ze dne 26. dubna 1934 č. 8599.)